

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Strasser Tibor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, Albáné dr. Feldmájer Livia ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. február 2. napján meghozott, 33.P.24.900/2008/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 (kettőszázezer) forintra és annak 2008. február 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamataira felemeli.

Az alperes egyetemleges kötelezettségére vonatkozó megállapítást mellőzi.

Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint + ÁFA együttes első és - másodfokú perköltséget.

A le nem rótt kereseti, fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetékből a felperes 30.000 (harmincezer) forintot, míg az alperes 45.000 (negyvenötezer) forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A büntetés-végrehajtási dolgozó felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a ...-i büntető ügyben tartott tárgyaláson készített és este fél 7-kor a ... műsorában sugározott felvételével, amelyen a felperest kitakarás nélkül ábrázolta, megsértette a képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát. Kérte az alperes jogsértés abbahagyására kötelezését és a további jogsértéstől való

magatartástól eltiltását. Nem vagyoni kártérítés címén 350.000 forintra és ennek 2008. február 21-től számított törvényes késedelmi kamatára is igényt tartott azzal az indoklással, hogy a munkája miatt nyilvános szórakozóhelyen a kollégái jelenlétében inzultáltak. Előadta, hogy az ... alperest ezzel az esettel összefüggésben jogerős ítélet 200.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét egyaránt. Hivatkozása szerint a felperes nem bizonyította a jogsértést, nem csatolta a perbeli DVD-felvételt. Hivatkozott arra is, hogy a felperes azzal, hogy nem tiltakozott a felvétel készítése ellen, tulajdonképpen ráutaló magatartással hozzájárult a felvétel készítéséhez. Azzal is védekezett, hogy a büntetés-végrehajtási őr a büntető ügyben megtartott tárgyaláson közszereplőnek minősül, ezért képmása külön engedély nélkül is nyilvánosságra hozható.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben megalapozottnak találta és ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát az általa ... napján sugározott ... felperest ábrázoló felvételével. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 forint tőkét, ennek 2008. február 21. napjától a kifizetésig számított törvényes késedelmi kamatát.

Megállapította, hogy e kötelezettség teljesítéséért az alperes a perbíróság előtt folyamatban volt ... sz. per alperesével, az ... alperessel egyetemlegesen kötelezett. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül bruttó 10.000 forint perköltséget. A felperest 14.700 forint, az alperest 6.300 forint kereseti illetéknek az állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolásában a Ptk. 80. § (1) és (2) bekezdésére, továbbá a Pp. 163. § (2) bekezdésére utalva rámutatott arra, hogy - bár a felperes a bíróság felhívása ellenére nem csatolta az állítását igazoló DVD-felvételt -, a csatolt fényképfelvétel alapján bizonyított volt, hogy a felperes képmása a televízióban bemutatásra került. A felek egyező előadása alapján tényként állapította meg, hogy a felperes nem járult hozzá a képmás nyilvánosságra hozatalához. A DVD-film ismerete nélkül azt nem tudta megítélni, hogy a felperes képmása az adásban mennyi ideig volt látható, ezt a körülményt azonban az összecszerűség körében értékelte.

Nem osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a felperes a tárgyaláson közszereplőként vett részt, mivel az állandó bírói gyakorlat szerint a büntetés-végrehajtási őrok nem minősülnek közszereplőnek. Az adott esetben tömegfelvételtől sem lehet szó, ezért a felperes képmásának nyilvánosságra hozatalához mindenképpen szükséges volt az engedélye.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapítás folytán a b) és c) pontbeli jogkövetkezményeket is alkalmazhatónak látta, de elutasította a jogsértés

abbahagyására irányuló kereseti kérelmet, mert nem volt adat arra, hogy az alperes a jogsértést folytatta.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében - a 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdése figyelembevételével - a nem vagyoni kártérítés megítélésének feltételeit is fennállónak találta. A felperes az őt ért hátrány keletkezését, személye társadalmi megítélésének hátrányos megváltozását - a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatra figyelemmel - személyes előadásával és tanúvallomásokkal is alátámasztotta.

Nem volt elkülöníthető, hogy a felperest ért hátrány melyik televízió adásával milyen oksági kapcsolatban állt, ezért a Ptk-nak a többek közös károkozására vonatkozó 344. § (1) bekezdését alkalmazva, az alperest a korábbi per alperesével egyetemlegesen kötelezte a kártérítés megfizetésére.

Az összecszerűséget a bírósági gyakorlat szerinti alsó mértéknek megfelelően állapította meg, figyelembe véve a jogsértés nem kirívónak értékelt súlyát, valamint azt is, hogy pusztán a fénykép alapján nem állapítható meg, hogy az alperes a képmást mennyi ideig hozta nyilvánosságra.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását indítványozta.

Kiemelte, hogy a felperes a sérelmezett felvételt nem csatolta, így nem bizonyította, hogy a képmását a fényképnek megfelelően közölték volna.

Ettől függetlenül, még ha beazonosítható is lett volna a felperes személye, a kereset abból az okból is nélkülöz minden alapot, hogy a büntetés-végrehajtási őrt közszereplőnek kell tekinteni, tehát képmásának nyilvánosságra hozatala a hozzájárulása nélkül sem jogsértő.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a megítélt kártérítés összegének 200.000 forintra való felemelését kérte.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon kifejtett álláspontját is, hogy a jelen per bíróságának figyelembe kellene vennie a más perben hozott jogerős ítéletben foglaltakat.

Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, hogy nem vagyoni kártérítési igényként eltúlzottnak talált olyan nagyságrendű összeget, amely a már jogerősen megítélt és a most igényelt összeg együttes mértékével szinte azonos. Kifejtette, hogy a más alperessel szemben megítélt összeg semmilyen vonatkozásban nem vehető figyelembe, mert a külön perekben érvényesített kártérítések összeszámítására jogszabályi lehetőség nincs. Azzal viszont egyetértett, hogy az adott esetben közös károkozásról van szó.

Ellenkérelmében a fellebbezésében nem érintett kérdésekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, az abban foglalt helyes indokokra tekintettel.

A fellebbezés nem alapos, a csatlakozó fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásakor irányadó jogszabályokra, alkotmánybírósági határozatra helyesen és részletesen hivatkozott, ezért a Fővárosi Ítélőtábla csak visszautal azokra.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy az alperes megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát. A jogkövetkezményeket illetően azonban az elsőfokú bíróság álláspontját csak részben osztotta, ezért a Fővárosi Ítélőtábla - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

A fellebbezésben foglaltakra is tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a következőket fejti ki.

Annak ellenére, hogy a perbeli DVD-felvétel becsatolása nem történt meg, az egyéb bizonyítékok - így a felperes személyes előadása, kollégáinak tanúvallomása és a csatolt fényképfelvétel - összességükben mérlegelve, kellő alapot szolgáltatnak annak tényként történő megállapítására, hogy a felperes képmását felvették, illetőleg az alperesi Híradóban sugározták.

Azt is helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy a DVD-felvétel hiányában nem állapítható meg az az időtartam, amely alatt a felperes képmása nyilvánosságra került, azonban ennek a jogsértés megállapítása szempontjából nincs jelentősége. Ha csak rövid ideig sugározták is a felvételt, a fénykép alapján is megállapítható, hogy a felperest felismerhetően ábrázolták, és a felismerhetőségre, a felperes személyének beazonosíthatóságára vonatkozóan tanúvallomások is ez támasztották alá.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a Ptk. 80. § (1) bekezdése szerinti jogsértés - felperes képmásával való visszaélés - megvalósult, mivel a Ptk. 80. § (2) bekezdése szerint a képmás nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása lett volna szükséges.

A felhívott jogszabályi rendelkezésekből kitűnően a képmással való rendelkezési jogot kizárólagosnak kell tekinteni, ami azt jelenti, hogy csak az érintett személy jogosult eldönteni, hogy hozzájárul-e a képmása készítéséhez és nyilvánosságra hozatalához. A Fővárosi Ítélőtábla a kialakult gyakorlatra alapítottnak nem értett egyet azzal az alperesi állásponttal, hogy a felperes tiltakozásának elmaradása lényegében ráutaló magatartásként értékelhető, amiből hozzájárulásra lehet

következtetni. Önmagában a felvételkészítés elleni tiltakozás elmaradása nem minősül egyben a felvétel nyilvánosságra hozatalához való hozzájárulásnak.

A nyilvánosságra hozatal tekintetében a bizonyítás kötelezettsége az alperest terhelte, amelynek keretében az alperesnek azt kellett volna igazolnia, hogy a felperes a képmás készítésének és felhasználásának célja ismeretében ahhoz hozzájárult. Az alperes ezen kötelezettségének nem tett eleget. Ezen kívül nem állt fenn olyan körülmény, amely az alperest feljogosította volna arra, hogy a felperes képmását hozzájárulása nélkül nyilvánosságra hozhassa.

A felperes ugyanis a vádlottak tárgyalásra kísérése során szolgálatot teljesít felettese utasításának megfelelően, így nem minősül közszereplőnek.

A jogsértés következtében a felperes igazolt módon olyan hátrányt szenvedett el, amelynek kompenzálására indokolt az alperes nem vagyoni kártérítésre kötelezése, amelynek összegét az elsőfokú bíróság helytelen mérlegeléssel állapította meg, így a kialakult gyakorlatra is figyelemmel a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének 200.000 forintra történő felemelését tartotta szükségesnek.

A másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés meghatározásánál az alperesi jogsértéssel okozati összefüggésben álló hátrányt értékelte, és nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a jelen per alperesének felelőssége az ...-vel közös károkozáson alapszik, ezért, mint közös károkozóknak az egyetemleges kötelezése indokolt.

A polgári eljárási jog egyik alapelve ugyanis, hogy a felmerült jogvitát csak erre irányuló kérelem (kereset) alapján bírálja el [Pp. 3. § (1) bekezdés], és hogy a bíróság döntése sem tárgyi, (sem személyi) vonatkozásban nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen. Ezzel függ össze, hogy a bíróságnak nincs törvényes lehetősége arra, hogy perben nem álló személlyel szemben bármiféle ítéleti rendelkezést hozzon, hatásában akár kedvezően, akár hátrányosan pl. egyetemleges kötelezettséget állapítson meg. Emiatt mellőzni kellett az egyetemleges kötelezésre vonatkozó ítéleti rendelkezést.

Az eredménytelen alperesi fellebbezésre is figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla értékelte a pertárgyérték és a fellebbezési érték pernyertességhez-pervesztességhez való arányát - ezt az arányt a felperes javára kedvezőbben, 60-40%-osnak tekintette -, és így rendelkezett a kereseti, a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, azzal, hogy ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint, a 4/A. § alapján áfával növelt összegben állapította meg.

Budapest, 2010. szeptember 14.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő